

«ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ»

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 5

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΜΑΪΟΥ 1935

Ν. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ & ΣΠ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ ΕΚΔΟΤΑΙ—ΜΕΤΑΞΕ 2—ΑΘΗΝΑΙ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ: Ἐσωτερικοῦ δρχ. 260.—Ἐξωτερικοῦ σελ. 33.—Ἀμερικῆς δολ. 7

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΔΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ παγκοσμίου φήμης Γερμανὶς λογοτέχνης

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΑΡΞ

Με τὸ πολύκροτον ἀριστούργημά της

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τὸ ρομάντσο ποὺ δὲν ἐγράφη ἀκόμη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γραφῇ ἀπὸ
ἄνδρα, ἢ τραγωδία, τὸ δράμα, ἢ ζωὴ ποὺ παλεύει ἢ σύγχρονη

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γραμμένο ζωντανά, σπαρταριστά, ἀνεπιτήδευτα, ἀπὸ μιὰ μεγάλη συγ-
γραφέα καὶ γόησσα τῆς πέννας, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἴδια

ΓΥΝΑΙΚΑ

Με πρόλογο τοῦ ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΥΣ

Τὸ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ» ἐξέδωσε τὸν «Τατρὸ Πασκάλ» τοῦ Αἰμίλιου Ζολᾶ
εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους, τοῦ Βίκτωρος Μαργκερίτ «Τὸ σῶμα σου... εἶναι
δικό σου!» καὶ τοῦ Κνουτ Χάμσουν «Πεῖνα».

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας Μεταξὺ 2, εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Μιχ.
Ζηκάκη Πεσματζόγλου—Πανεπιστημίου καὶ εἰς τὸν ὑπόγειον Ἡλεκτρικὸν
Σταθμὸν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Το μυθιστόρημα είναι κάτι παραπάνω από μια τερπνή απασχόληση εκείνων που έχουν καιρό να διαβάσουν. Είναι ένας πραγματικός καθρέφτης της εποχής εκείνων τουλάχιστον που το γράφουν.

Από της απόψεως αυτής είναι φυσικά ένδιαφέροντα η έρευνα, την οποία κάνει ο Ροζέ Ρεζίς, όταν διαπιστώνει το πώς βλέπουν οι σύγχρονοι μυθιστοριογράφοι τις γυναίκες.

Ένα από τα χαρακτηριστικότερα μυθιστορήματα της εποχής μας, από της απόψεως αυτής, είναι το έργο του Ζωρζ Μισέλ «Η Φλογερή», όπου ο συγγραφέας μας παρουσιάζει το παιχνίδι της πολιτικής, το παιχνίδι του έρωτος και μερικά ακόμη παιχνίδια... πιο μοντέρνα.

Όπως είναι ένας κάποιος αρριβίστας, που φθάνει μέχρι του υποκριτικού αξιώματος, χάρις στην αχαλίνωτη τόλη του.

Είναι όμως πολύ πιο αχαλίνωτη ή τόλη αυτή, όταν πρόκειται για έρωτικές κατακτήσεις. Ένα βράδυ ο Μαροάκ—έτσι λέγεται—σκέπτεται την τακτική του έρωτημένης τής Ζερμαίν, που δεν την έχει επισκεφθεί από κάμποσον καιρό. Εσκινά λοιπόν πεζή και πηγαίνοντας «... χαμογελά, έτσι όπως βάζει με το νου του τα ήθονα της χείλη, το τέλειό της κορμί, τα στρογγυλά και φαχνά μπουτία και το λαχταριστό στήθος».

Ο Μαροάκ φθάνει μπρός στο σπίτι της έρωτημένης του.

Του φάνηκε πολύ περίεργο, γιατί με το άνοιγμα της πόρτας κάποιος άορατο χέρι έσπασε το φως της σκάλας. Έπειδή ήθελε καλά το δρόμο, απ' έξω κι' ανακατωτά, προχώρησε στα σκοτεινά δίχως καμιά δυσκολία. «Ανέβηκε και προσέπεσε το πρώτο πάτωμα, όταν έξαφνα ακούσε το ανάλαφρο και πεταχτό τακουνάκι της έρωτημένης του, που κανέβαινε βιαστικά να τον προϋπαντήσει. Στη σκάλα του δεύτερου πατώματος έγινε η συνάντησις, που έμοιαζε μάλλον σαν σύγκρουσις».

Μυρομένη, σπαρταριστή ή σάκα του νεαρού κορμιού, στριμώχθηκε πάνω στο δικό του και το φλογισμένο στόμα της του ρουφούσε αχόρταγα τα χείλη σ' ένα ατέλειωτο φιλή.

—Πάμε τώρα σπιτάκι μας... είπεν εκείνος και θέλησε να την πάρη στην αγκαλιά του, γιὰ να την άνεβάσῃ. Μὰ εκείνη άφισε όλο της τό βάρος, και δίχως να προφέρῃ λέξι, δέν τόν άφισε να κάμῃ ούτῃ έῤῃμα.

Όταν αυτός κατάλαβε τούς σκοπούς της, άντιστάθηκεν άνεργητική.

—Τρελλάθηκες, άγάπη μου;.. Έσχῆς πώς είμαστε στίς σκάλες;..

Έπέμεινε αυτή, έπέμεινε τόσο, πού ο Μαροάκ, μ' όλο ότι άνθρωπος πολύ ταχτικός, δέν ήξειρε πιά ούτῃ αυτός τί έλεγε.

Όταν έπὶ τέλους συνήλθε, είπε λίγο μετανοιωμένος γιὰ την τρέλλα αυτή, πού θά μπορούσε τουλάχισταν να τού στοιχίση κανένα σκάνδαλο.

—Έλα τώρα! πάμε πάνω. Είμαστε και οι δύο μας τρελλοί!..

‘Η γυναίκα, δουδῃ πάντα κι’ άμίλητη, κί- νησε να περπατήσει, μὰ όχι γιὰ ν’ άνέβῃ στο πάτωμά της, αλλά γιὰ να κατέβῃ πρὸς την έ- ξοδο.

—Πού πᾶς;.. Γιατί κατεβαίνεις; —Μὲ συγχωρεῖτε! Άργησα πολύ... Πρέπει να πάω σπίτι μου...

Κατάπληκτος ο Μαροάκ άκουσε μὴ φωνή, πού δέν τού ήτανε διόλου γνωστή.

—Μὰ ποιά είσθε;.. Τί έχω κάμει; Έβγαλε τόν άναπτήρα του και προσπάθησε ν’ άνάψῃ, γιὰ να δῃ ποιά ήταν ἡ γυναίκα. Ένα βιαστικό έμως χέρι τού πήρε τόν άναπτήρα.

—Μὴ πρὸς Θεοῦ... —Μὰ ποιά είσθε έπὶ τέλους;

—Δέν συντρέχει κανένας λόγος να τό μάθε- τε, όπως δέν συντρέχει κανένας λόγος να μάθω έγώ ποιός είσθε σεις;..

—Ναί, αλλά δέν μπορῶ ακόμη να κατα- λάβω...

—Θὰ καταλάβετε άμέσως. Μοῦ προσέφερατε μὴν ύπηρεσία, γιὰ την όποια σᾶς εὐχαριστῶ. Έπρεπε να τελειῶσω μ’ αυτήν την παλαιοδου- λειά... Αυτὸ χρόνια τώρα, πού ο έρωμένος μου πού μὲ λατρεύει και τόν λατρεύω, δέν τολμᾷ γιὰ να μὴν άναλάβῃ εὐθύνες... Ήταν φοβερό αυτό... Έ, να λοιπόν τώρα, πού δέν έχει κανείς καμμία εὐθύνη... ἡ μάλλον όλες τίς εὐθύνες τίς έχω έγώ... Πιστεύω τώρα να καταλάβετε κύριε. Καλή νύχτα σας.

Ο Μαροάκ έμεινε γιὰ μὴ στιγμή σὲ πλήρη άμηχανία και έπειτα έκαμε μὴ κίνησι ν’ άκο- λουθήσῃ την άγνωστη στό σκοτεινά.

—Τραβάτε τό δρόμο σας κύριε, γιατί αν κά- μετε ένα βῆμα ακόμη, αν κατεβήτε, έστω και ένα σκαλί, θά φωνάξω...

*** «Η Μαροέτ Γοητευμένη» είναι τό νέο μυθιστόρημα τού Τζών Ρόσου.

‘Η Μαροέτ θέλει σώναι και καλά να παντρευ- θῇ ένα νεκρό, πού δέν τόν θέλουν οι δικοί της.

Ένα βράδυ πηγαίνει στό δωμάτιό του.

—Γρήγορα, γιατί σὲ λίγο θά είναι έδῶ οι δι- κοί μου!.

—Δες να υποφιασθῶν πώς είσαι έδῶ;

—Μὰ άφού τούς τό έχω γράψῃ κι’ έχω μά- λιστα προσθέσει και τῇ διεύθυνσί σου...

—Γιατί τό έκαμες αυτό;

—Μὰ πώς άλλοιῶς θά μπορούσα να τούς εκ- βιάσω;

ΔΥΟ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

Έκυκλοφόρησαν δύο βιβλία διασήμων Άγγλων ιατρῶν: τό «Κανόνες πρὸς άπόκτησιν τελείας υ- γείας» τού Λέι Ουάλλας κατά μετάφρασιν Βερ. Ναούμ και «Η δδὸς τῆς Φύσεως» τού Ρέντι Μάλλετ κατά μετάφρασιν Άλ. Μιχαηλίδου. Πρα- γματεύονται άμφότερα ζητήματα υγιεινῆς εν- σχέσει πρὸς την διατροφήν τού άνθρώπου, άνευ φαρμάκων.

Πωλῶνται εἰς όλα τὰ βιβλιοπωλεία. Κάθε βιβλίον δραχ. 15.

ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ...

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΜΕΡΣΙΕ

‘Αφού ήπια τό καφέ του καθισμένος στὸν καναπέ, άναψε ένα ποῦρο ο Ντομαί, «έσωτε- κός» διημερεύων τού χειρουργικοῦ τμήματος

καλύτερα, θά έπαιρνε πάνω του, ‘Η έλπ’δα ενός καλοῦ γεύματος είχε γι’ αυτόν την γοητεία πού δὲ μπορούσε να έχουν οὔτε δόξες, οὔτε τιμές, οὔτε γυναί- κες.

—Έσύ θά είσαι τῆς ύπηρεσίας; ρώτησε τόν Ντομαί.

—Ναί! Έγώ σήμερα και ο Θω- μάς αὔριο.

—Και τί ύπηρεσία είναι αυτή;

—Μὰ δέν ξαίρεις; ‘Η έταιρία τῶν σιδηροδρόμων έχει οργανώσει μίαν έναλλασσόμενη ύπηρεσία, καθ’ όλο τό εικοσιτετράωρο, σ’ όλους τούς σταθμούς τῆς γραμμῆς. Πολύ σωστή σκέψις! ‘Η ιατρική ύπηρεσία είναι όπως και ἡ στρατιωτική. Κα- νείς ποτε δέν είναι βέβαιος πότε ένακόπησι ο έχθρός.

—Καλά αυτά, βρε άδελφέ, μὰ εσύ μιλούσες γιὰ γεῦμα.

—Έ ναί, βέβαια! Τί θέλεις δη- λαδή; Νηστικούς να μάς άφίσῃ;

—Σας προσφέρει, λοιπόν, γεῦμα

—Να λέγεσαι! Δηλαδή στό τέλος κάθε βάρδιας, ο έσωτερικός έχει τό δικαίωμα να διατάξῃ να τού φερουν από τό ξενοδοχείο τού σταθμοῦ δ.τι τού άοσει. Οι βάρδιες πού περνούν στίς ώρες τῶν γευμάτων, συνεπά- γονται πλήμνες γεῦμας, εκτός βέβαια, από τὰ εκάστον πενήντα φράγκα τῆς άμοιβῆς.

—Καλά τὰ εκάστον πενήντα φράγκα. Θέλω να πῶ, τὰ γεῦματα είναι τῆς προκοπῆς;

‘Αντι να τού άπαντήσῃ απ’ εὐθείας ο Ντο- μαί, ρώτησε τό Θωμά, πού διάβαζε την έφη- μερίδα του.

—Δὲ μοῦ λές, Θωμά, τί έφαγες προχθές εσύ;

—Όχι άδελφέ!.. Όλο τό νοῦ σας στό φαί . Θιμάσαι μήπως;

—Μὰ είναι δυνατό να μὴ τὰ θυμάται κα- νείς τέτοια πράματα;.. διαμαρτυρότανε ο Ντομόν.

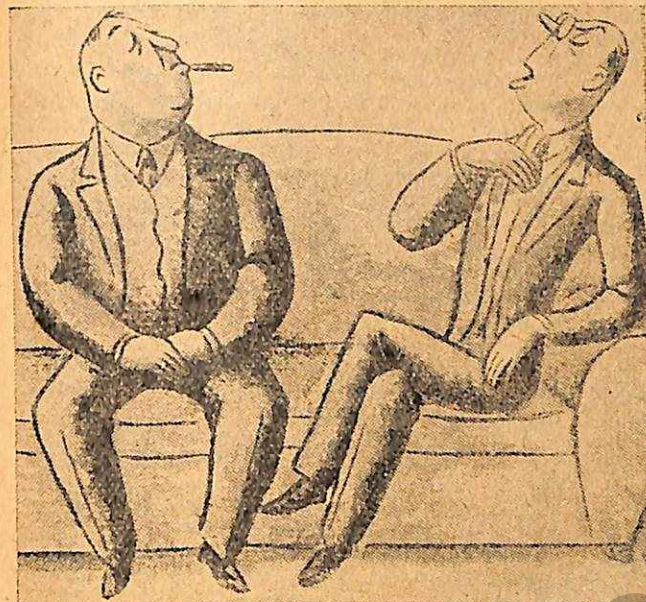
Και ο Θωμάς, δίχως να σηκῶσῃ τό μάτι του από την έφημερίδα, προσπάθησε να θυ- μηθῇ τό μενού.

—Διάφορα δοκετικά, φυσικά μαῦρο χαβιά- ρι, άστακό άλ’ άμερικαίν, συναγρίδα μαγιο- νέζα, γαλοπούλα παραγεμιστή, παϊδάκια ζα- ραδιού με ποῦρε κάστανα, φουά γκρά, όμε- τέτα με μαρμελάδα καραμελε με ροῦμι, γρα- βιέρα και ροκφόρ, φρούτα, κρασί φυσικά Με- δόκ, καφέ Μέκας, Λικέρ. Τέλος πάντων δὲ φεύγει κανείς πεινασμένος.

—Μὰ επιτρέπεται φίλε μου;

—Τί θές να πῆς;

—Να μιλάς με τέτοια περιφρόνησι γιὰ τὲ

Τοῦ χρειάζονται ακόμη τρία χρόνια, γιὰ να εἰσέλθῃ στην ύπηρεσία τού Σταθμοῦ

στό Δημοτικό Νοσοκομείο. Έπειτα γύρισε και είπε στό συνάδελφό του Θωμά.

—Σειρά μας ν’ αναλάβουμε ύπηρεσία στό σταθμό τῆς Λυών. Έγώ πάω σήμερα, έσύ θά πᾶς αὔριο...

—Καλά, είπε ο Θωμάς, πού διάβριζε την έφημερίδα του. Μία φορὰ άτυχήματα πολλά δέν γίνονται αυτές τίς μέρες στους σιδηροδρό- μους και δέν πιστεύω ναχουμε πολλή δουλειά. ‘Ας προσπαθήσουμε όμως να κάνουμε ένα καλό γεῦμα.

—‘Ω! Όσο γι’ αυτό μπορείς να είσαι ήσυ- χος. ‘Η έταιρεία φιλοτινείται πάντα να μάς περιποιείται σὸν καρδιανόου!

‘Η σύντομη αυτή συνομιλία ήταν άρκετή γιὰ να κεντρίσῃ την προσοχή τού Πιερ Ντυ- πόν, άπασχολημένου στό να κάμῃ κάποια συν- ταγή, στην άλλη άκρη τού τραπεζιοῦ.

‘Ητανε κι’ αυτός «έσωτερικός» ‘Αλλά τού πρώτου έτους.

Σηκώθηκε από τῇ θέσι του και πήγε και κάθισε στὸν καναπέ, δίπλα στό Ντομαί.

Μ’ όλο πού ήτανε φιβερός σαγᾶς, έξακο- λουθῶσε να είναι αδύνατος, πετοί και κόκ- καλο κι’ αυτό πρόσθετε στη λαιμαργία του την πεποίθησι, ότι τρώγοντας όσο τό δυνατό

τοια ύπεροχα πράγματα;

Καί μ' ὅλο πού εἶχε γευματίσει πρὶν ἀπὸ λίγο, ὁ Ντυπὸν μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ σάλια του, πού θὰ στάζανε.

— Δὲ μοῦ λές; Ἐμένα πότε θὰ εἶναι ἡ σειρά μου;

— Μετ'... τέσσερα χρόνια φίλε μου,

— Καί γιατί;

— Μὰ ἀφοῦ μόνον οἱ τεταρτοετείς ἐσωτερικοί ἀναλαμβάνουν αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία; Λίγη ὑπομονή, λοιπόν, καί.

— Μπᾶ! ἀπογοητεύθηκε ὁ Ντυπὸν. Ὡς πού νᾶρθῃ ἡ σειρά μου, θὰ ἔχει καταργηθῇ ἡ ὑπηρεσία.

Κι' ἄρχισε σ' αὐτὸ ἐπάνω νὰ γκρινιάζῃ γιὰ τὸ πόσο στραβὰ κυβερνιέται ὁ κόσμος, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σὰν τοὺς συναδέλφους του, πού δὲν ἐκτιμῶνται ἐκτιμῶνται τὰ καλύτερα δῶρα τῆς τύχης.

— Ἐνα τηλεγράφημα γιὰ σᾶς, κύριε Ντυπὸν, εἶπεν ὁ κλητῆρας κι' ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα στὸν ἐσωτερικὸ τεταρτοετῆ.

Τὸ πήρε, τ' ἀνοίξε, χλόμιασε.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Θωμᾶς.

— Ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου φίλε μου στὸ Σαραντὸν. Θαρρῶ πὺς ἔπαθε σκωληκοειδίτιδα. Μὲ καλοῦν τὰ πεθερικά μου ἐσπευσμένως, νὰ πάω μαζί μὲ τὸν καθηγητὴ. Ὡ, νὰ πάρῃ ὁ δαίμονας. Ὡρες εἶναι νὰ μείνῃ στὴν ἐγγχείρησι κι' ἔπειτα ἀντίο ἡ προίκα. Τέλος πάντων πάω. Γεῖά σας.

— Πραστικά! εὐχήθηκε ὁ Θωμᾶς.

Ὁ Ντομαί ἔφευγε καί ὁ Ντυπὸν τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι.

— Ἡ ὑπηρεσία;

— Ποιὰ ὑπηρεσία;

— Τοῦ σταθμοῦ καλέ!

— Δὲ μὲ παρατάς; Ἐδὼ πεθαίνει ἡ κοπέλα μου καί σὺ μοῦ λές...

— Ἄκου Ντομαί, μὴν στή μέση ὁ Θωμᾶς. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑπηρεσία. Ζαίρεις καλά, πὺς τόσο δὲ περιμένει τὸ νοσοκομεῖο τῆς Λαριμπουαζιέρ, γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ τὴ θέσι.

— Καλὰ λές! Τότε πετάξου ἐσὺ σήμερα νὰ μ' ἀντικαταστήσῃς καί πάω ἐγὼ αὐριο γιὰ σένα.

— Ἀδύατο, φίλε μου. Ζαίρεις καλά, πὺς κρατῶ ἐγὼ τὸν ὑπὸ στίς ἀπογευματινὲς ἐγχειρήσεις.

— Καλὰ λές! Μὰ τί νὰ γίνῃ;

— Κρίμα! ριψοκινδύνευσε ὑποβλητικὰ ὁ Ντυπὸν. Κρίμα νὰ θέλω ἀκόμη τρία χρόνια. Γιατί ἄλλοιως θὰ σὲ ξελάσπωνα εὐχαρίστως.

— Καλέ μου Ντυπὸν! Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι συγκινητικὰ ὁ Ντομαί. Ἦσαν πάντα καλὸς φίλος.

Καί ξαφνικά, σὰ νὰ φωτίστηκε ἀπὸτομα τὸ μυαλό του ἀπὸ μιὰν ἐμπνευσι, φώναξε.

— Μὰ ναί! Θὰ μ' ἀντικαταστήσῃς σήμερα ἐσὺ, ἀφοῦ εἶσαι τόσο καλὸς φίλος!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ντυπὸν ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ σκυθρωπὸ.

— Μὰ πὺς εἶναι δυνατόν; Εἶμαι, βλέπεις, πρωτοετῆς!

— Ὡχ, ἀδελφέ! Μήπως εἶναι γραμμένο στὸ μέτωπό σου; Τὸ διαπιστευτήριό σου μιὰ φορὰ τῶχτες. Ἐξὸν ἀπὸ μᾶς, κανεὶς ἄλλος δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἐλέγξῃ. Ἐλα, ἔλα νὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάνῃς καί θὰ τὰ μεταφέρῃς μιὰ χαρὸ καί θὰ σ' εὐγνωμονῶ.

Ὅταν χτύπησε δυὸ ἡ ὥρα, ὁ Πιερ Ντυπὸν μὲ τὴ σάκκα τῶν ἐργαλείων του στὸ χέρι, μῆλξ' στὸ σταθμὸ Ἄντι: ἄλλο εἰσιτήριο τοῦ σταθμοῦ, ἔριξε περήφανα στὸν ὑπάλληλο τῆς φρεσῆς.

— Ἰατρός τῆς ὑπηρεσίας!...

Καί πέρασε, δίχως νὰ κοινοσταθῇ ν' ἀκούσῃ κάτι, πού ἔτετα ἀπὸ κάποια ἔκπληξι φαίνεσθαι νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ ὁ ὑπάλληλος. Πέρασε ἔπειτα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῆς πρώτης θέσεως, ἀφοῦ προηγουμένως εἶπε σὲ κάποιον κοντρολέρ.

— Σὲ περιπτώσι δυστυχήματος καί πού θὰ χρειαστῇ ὁ χειρουργός, θὰ μὲ βρῆτε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῆς πρώτης.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν κοίταξε καί κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ καλά, γιατρέ!

Στρογγυλοκάθισε, διάβασε τίς ἐφημερίδες καί τὰ περιοδικὰ, χάζεψε, ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ ἔξω στὸ λιθόστρωτο.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του τοῦ φάνηκαν τόσο ἀργοκίνητες ἡ βελόνες τοῦ ρολοιοῦ του.

Τέλος πάντων ἦρθε ἐπὶ ἡ ὥρα, δίχως φυσικὰ νὰ συμβῇ κανένα δυστύχημα.

Ὁ Ντυπὸν πήρε τὴν τσάντα του καί πέρασε στὸ ἐστιατόριο τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τοῦ σταθμοῦ.

— Ἐπεςα, φαίνεται σ' ἄσχημη μέρα σκέφθηκε. Γιατί τὸ μενοῦ τῆς τᾶμπλ ντ' ὅτ, μ' ὅλο πού δὲν ἦτανε διόλου ἄσχημο, δὲν ἀνταποκρινότανε στίς ἐλπίδες του.

— Μοῦ φαίνεται πὺς μπορῶ νὰ ἔχω καί κάτι συμπληρωματικό. Εἶμαι ὁ ἱατρός τῆς ὑπηρεσίας, εἶπε στὸ γκαρσόνι, σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες, πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ντομαί.

— Μὰ φυσικά, γιατρέ μου, προθυμοποιήθηκε τὸ γκαρσόνι καί τοῦ παρουσίασε τὸν κατάλογο.

Χολοσκασμένος γιατί δὲν προτίμησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἓνα γεῦμα τῆς ἐκλογῆς του, ὁ Ντυπὸν παράγγειλε ὅ,τι ἐκλεκτώτερο εἶχε ὁ κατάλογος.

— Καί σαμπάνια μπορῶ νᾶχω;

— Μὰ φυσικά γιατρέ μου.

Τέλος, μετὰ τὸν καφέ καί τὰ λικέρ, ὁ Ντυπὸν εἶπε στὸ γκαρσόνι,

— Τὸ λογαριασμὸ παρακαλῶ. Καί τὰ πουρμπουάρ σας βέβαια μέσα.

Εὐγενέστατα τὸ γκαρσόνι, τοῦ ἔφερε σ' ἐνα πιᾶτο τὸ λογαριασμὸ.

Ὁ Ντυπὸν ἔβγαλε τὸ στυλό του, μονογράφησε καί παίρνοντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μιὰ κάρτα, τὴν ἔβγαλε στὸ ἴδιο πιᾶτο μαζί μὲ τὸ λογαριασμὸ.

— Στὴ διεύθυνσι! εἶπε ὁ Ντυπὸν.

Καί προσέθεσε:

— Μὴν ἀργήσῃς, παρακαλῶ, νὰ μοῦ φέρῃς

τὸ φάκελλο πού θὰ σοῦ δώσουν.

Τὸ γκαρσόνι ὑποκλίθηκε, πήρι τὸ πιᾶτο μὲ τὸ λογαριασμὸ καί ἔφυγε.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, ὅταν *μεγαλοπρεπῆς μέσα στὴν ὀλόμανη ρεντιγκότα τοῦ ὁ διευθυντῆς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸ γκαρσόνι, πού κρατοῦσε πάλι τὸ πιᾶτο, πλησίασε, λαχναρισμένος σχεδὸν ἀπὸ τὴν βιάσι του.

— Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε, γιατρέ μου...

— Μπᾶ, παρακαλῶ! Δὲν πειράζει! Ἐγὼ ἄλλως τὴ συνεπλήρωσα.

— Καί μέναιτε εὐχαριστημένοι;

— Μὰ ἀρκετᾶ.

Ὁ διευθυντῆς χαμογέλασε.

— Βλέπετε τῶχτε ἡ μέρα γιὰ ἀναποδιές. Ἐλπίζω, γιατρέ μου, πὺς τὴν προσεχῇ φορὰ θὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε καλύτερα.

— Πὺς τὸ ἴδιο ἐλπίζω κι' ἐγὼ!

— Τώρα, σὲ τί μποροῦμε νὰ σᾶς φανοῦμε χρήσιμο; Γιατί, ξαίρετε, πρέπει νὰ πάω ἀμέσως στὸ γραφεῖο.

— Παρακαλῶ! ἤθελα βέβαια νὰ σᾶς γνωρίσω καί προσωπικῶς. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἀφοῦ ἀντικαθιστῶ ἐγὼ, σὲ μένα πρέπει νὰ δώσετε τὸ φάκελλο μὲ τὰ ἑκατὸν πενήντα φράγκα.

Ὁ διευθυντῆς ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος καί γούρλωσε τὰ μάτια του, μὴ ξαίροντας ἂν ἔχῃ νὰ κάνει μὲ τρελλὸ ἢ βαγαπόντη.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ξηρά. Τὸ μόνον πού ἔχω νὰ σᾶς δώσω εἶναι ὁ λογαριασμὸς σας. Ἄν δὲν τὸν κανονίσετε ὁμέσως, καλῶ τὸν ἀστυφύλακα.

— Μὰ εἶμαι ὁ ἱατρός τῆς ὑπηρεσίας, σᾶς λέγω.

— Ἀφίστε τα αὐτά! Μὴ μᾶς κάνετε τὸ ζαβό, γιατί δὲν περνοῦν σὲ μᾶς.

Ὁ δυστυχὴς Ντυπὸν κατάλαβε τώρα μονομιάς ὅ,τι δὲν εἶχε καταλάβει ἀπὸ ὧρες.

Κ' ἔμεινε σὰ νὰ τὸν χύπησε ἀστροπελέκι.

Τρέμοντας ὀλόκληρος, ἔριξε μιὰ ματιά στὸ λογαριασμὸ καί εἶδε τὸν ἀστρονομικὸ ἀριθμὸ. Ἀνατρίχιασε. Τοῦ κόπηκε ἡ ἀνάσα κι' εἶπε σὰν φάνηκε νὰ παίρνῃ τέλος τὴν ἀπόφασιν.

— Καλὰ, κύριε! Φωνᾶχτε ἓναν ἀστυφύλακα. Τὸ γκαρσόνι ἔτρεξε. Ὁ ἀστυφύλαξ δὲν ἄργησε.

— Ἐπεςα δῦμα, κύριε ἀστυφύλαξ, ἐνὸς κακοῦ ἀστείου. Τὰ χρήματά μου δὲ φθάνουν νὰ συμπληρώσω. Λοιπὸν ἢ θὰ δεχθῇ ὁ κ. διευθυντῆς μιὰν ἐγγύησιν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου καί μὲ ὑπογραφὴν μου...

— Ὅριστε στὸ τμήμα! Ἐκεῖ θὰ ἐξηγηθῇτε.

Μόλις κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ξαναγύρισε στὸ νοσοκομεῖο ὁ Ντυπὸν γελαστός καί χαρούμενος.

— Τί ἔγινε βρὲ ἀδελφέ; τοῦ φώναξαν ὅλοι

μ' ἓνα στόμα, γιατί ἀλήθεια εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἀνησυχοῦν.

— Τί θέλατε νὰ γίνω; Ἐπεςε τόση δουλειά, πού... δὲν πρόφτασα ν' ἀνασάνω.

— Πὺς αὐτό!

— Καλὰ καλὰ δὲν πρόφτασα νὰ δηλώσω τὴν ταυτότητά μου, ὅταν ἔξαφνα μ' ἄρπάξανε ἄρον ἄρον. Δυὸ πληγωμένοι κ' ἓνα στραπουλισμένο πόδι. Δουλειά, φίλοι μου! Ἄλλ' ἐννοια σας. Πεντακοσάριο ὀλόκληρο στὸ φάκελλο. Ἄν πῆτε δὲ γιὰ τὸ γεῦμα... Ὡς τὰ μεσάνυχτα οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων κερνοῦσαν σαμπάνια.

Ὅλοι τὸν κύτταξαν κατάπληκτοι.

— Γέρο!

Χτύπησε ὁ Θωμᾶς τὴν πλάτη τοῦ Ντομαί. Θαρρῶ πὺς πήγαμε γιὰ μαλλί καί βγήκαμε κουρεμένοι.

— Λές νὰ μᾶς τὴν ἔσκασε;

— Ἡθελε καί ρώτημα;

Μὲ τὸ νὰ ἦσαν φαγὰς ὁ Ντυπὸν, δὲν ἦταν καί τόσο βλάκας ὅσο τὸν φανταζόντανε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰν ἀπὸ τίς τρομερὲς ἐκείνες μέρες στίς παραμονές τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ Μαρία Ἀντουανέττα ἐκάλεσε τὸν κόμητα ντ' Ἀρζανσὸν καί τοῦ εἶπε, ὅτι πάσῃ θυσίᾳ πρέπει νὰ μεταβῇ εἰς τὰς Βερσαλλίας.

— Μεγαλειοτάτη ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος, τῆς εἶπεν αὐτός.

— Καί τί θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ συμβῇ τὸ χειρότερο;

— Κάτι πού δὲν τολμῶ νὰ ἐκστομίσω καί πού συμβαίνει σὲ ὅλες τίς ὥραις γυναῖκες, ὅταν πέφτουν στὰ χεῖρα ἀτάκτων στρατιωτῶν.

— Στὴν περίπτωσι αὐτῇ τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε σεῖς ντ' Ἀρζανσόν;

— Τὸ καθήκον κάθε ἱππότη, Μεγαλειοτάτη... Καί μὲ κίνδυνο ἀκόμη τῆς ζωῆς μου.

— Καί ἐάν ἡ ὑπεράσπισίς σας ἀποβῇ ματαια;

— Εἰ... Τότε Μεγαλειοτάτη, θὰ κἀμω ὅ,τι καί ὁ κάθε πιστὸς σκύλος, πού ἀφοῦ ὑπερασπίσει τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου του, ἔπειτα γλύφει τὰ ἀπομεινάρια...

— Γιατί ὠνόμασες τὸ σκύλο σου «Καταχραστή»;

— Εἶναι τόσο ἀστεῖο νὰ τὸν φωνάζω ἔτσι στὸ δρόμο καί νὰ βλέπῃς νὰ γυρνοῦν κατατρομαγμένοι οἱ πιδὲ καθὼς πρέπει κύριοι...

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Ἐπιτίθεσθε, κύριε ντέ λά Ρενιέρ, στην τελευταία σας διάλεξη ἐναντίον τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς μας. Τίς κατηγορεῖτε ὅτι δὲν ἀγαπᾶνε πιά καὶ ὅτι δὲν ἀφίνουν τὸν ἄνδρα νὰ τίς ἀγαπήσῃ.

Ἄς ἐπαναλάβουμε τὰ ἴδια σας τὰ λόγια, γιὰ «ἀπορρέσουμε καλλιτέρα νὰ τὰ σχολιάσουμε»:

«Ἐὰν οἱ γυναῖκες ἤθελαν, θὰ μπορούσαν, ἀντὶ νὰ τρέχουν δεξιά κι' ἀριστερά καὶ νὰ μιμοῦνται τοὺς ἄνδρες στὴν καθημερινὴ βιοπάλη, θὰ μπορούσαν καὶ θὰ ὀφείλαν νὰ μείνουν βασιλίσσες στὸ σπίτι τους...»

Ἔτσι εἶπατε.

Ἔνα ἐκ τῶν δύο κ. ντέ λά Ρενιέρ.

Ἡ αὐτὸ τὸ περίφημο «βασιλείο» εἶναι λίγο σὰν βασιλείο ὁπερέττας καὶ συνεπῶς ἀρνεῖται ἡ γυναῖκα νὰ παίξῃ τὸ ρόλο μιᾶς ψευδοβασιλίσσας, ἢ εἶναι πραγματικὸ «βασιλείο» καὶ τότε δὲν μπορούμε νὰ παραδεχτοῦμε, ὅτι οἱ γυναῖκες τρελλάθηκαν γιὰ νὰ παραιτοῦνται ἀπ' τὸ θρόνο τους...

Ἄν μὲ πιστέψατε, καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις ὑπάρχει ἀλήθεια.

Λίγο πολὺ, πραγματικὴ βασιλίσα στὸ σπίτι τῆς, ποῖς δὲν θαρρεῖ νὰ ἦταν ἡ γυναῖκα.

Πῶς εἶπατε;

Οἱ γιαγιάδες μας;

Μὰ κύριε ντέ λά Ρενιέρ!... Ἐκτός ἀν ἀναπόσπαστο τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος εἶναι ἡ φυλακή, —ἔστω καὶ χρυσή— τότε θὰ ὁμολογήσω ὅτι πράγματι ἡ γιαγιά σας καὶ ἡ δική μου, ἀκόμη ἔσως καὶ οἱ μητέρες μας, ἦσαν πραγματικὰ βασιλίσσες. Μὲ τὴ διαφορά πῶς τέτοιου εἶδους βα-

σιλεία ἀξίζει καὶ λιγώτερο ἀπ' τὴ σκλαβιά.

Μὰ τέλος πάντων. Γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶσαι κι' ἄλλοιῳ—συμφωνῶ μαζί σας—ἡ γιαγιά μου καὶ ἡ μητέρα σας ἦσαν πολὺ πρὶν εὐτυχισμένες ἢ ἀκριβέστερα λιγότερο δυστυχεῖς, μόνοντας σπιτία τους, παρὰ ἂν ἔτρεχαν ἔξω.

Τὸ δῖχως ἄλλο!

Μὰ πόσες γυναῖκες ἀπὸ τίς ἑκατόν, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ ὑποδείξετε σήμερα, ποὺ θὰ εἶχαν τὰ μέσα νὰ μείνουν σπῖτι τους καὶ δὲν μένουν;

Πόσες γυναῖκες εἶναι ἐλεύθερες νὰ διαθέτουν τὸν ἑαυτό του γιὰ σπὸρ, γιὰ τὴ διάπλασι τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματός των;

Πόσες γυναῖκες, δίχως τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκη, παίρνουν τοὺς δρόμους;

Φαίνεται πῶς ἡ ἔρευνά σας δὲν εἶναι καθόλου αὐθεντική καὶ μᾶλλον αὐθαίρετη.

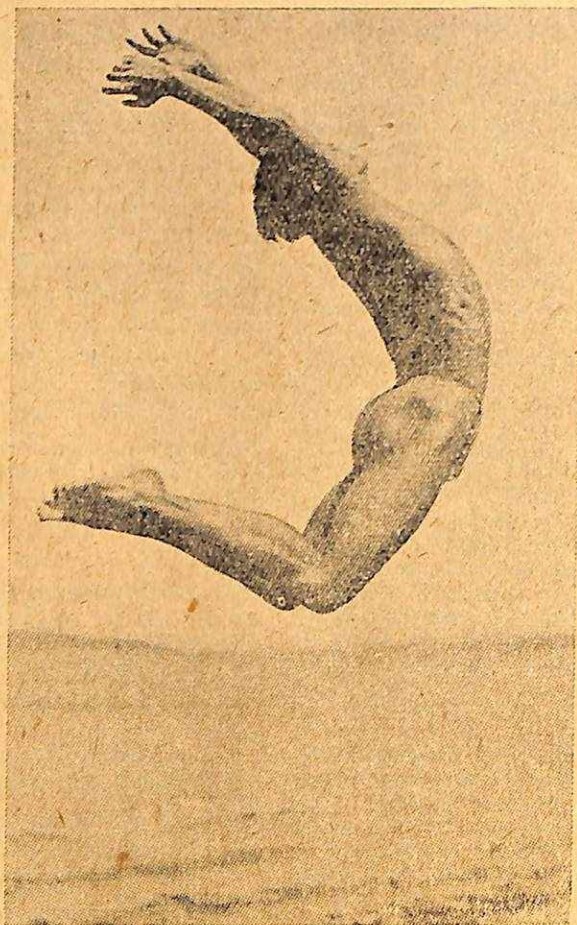
Ἄν κάνατε τὸν κόπο νὰ ρωτοῦσατε μερικὲς γυναῖκες, ἀσφαλῶς τὰ συμπεράσματά σας θὰ ἦσαν πρὶν βάσιμα.

Καὶ στηρίζεσθε πάνω σ' αὐτό, ἐσεῖς ὁ δημοσιολόγος καὶ κοινωνιολόγος, γιὰ νὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα, πῶς οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν πιά...

Τάχα νὰ θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό, πῶς δὲν ὑπάρχει πιά ἔρως;

Μά... οἱ γεροντοκόρες ὅλων τῶν ἐποχῶν δὲν λένε οὔτε τίποτα καλλιτέρο, οὔτε τίποτα χειρότερο ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, κύριε ντέ λά Ρενιέρ, πῶς ἔχετε καὶ κάπου κάπου δίκιο. Ὅταν ὑποστηρίζετε π. χ., ὅτι ἐκεῖνο ποὺ πρῶτα νεῦει σήμερα στίς οἰσέσεις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι τὸ

Πόσες γυναῖκες εἶναι ἐλεύθερες νὰ διαθέτουν τὸν ἑαυτό τους γιὰ σπὸρ, γιὰ τὴ διάπλασι τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματός των;

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΛΞΕΛΙΝΑΣ ΝΤΕ ΣΑΙΝΤ ΕΛΜ

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΑΝΤΡΙΕ

Μία περίεργη κίνησις παρατηρεῖται αὐτὸν τὸν καιρὸν, ὃχι μόνον εἰς τοὺς δημοσιογραφικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐπισήμους κύκλους τῆς Γαλλίας.

Πρόκειται περὶ τοῦ κατὰ πόσον θὰ μπορούσε ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτεθῇ εἰς τὸν περίφημον Ναὸν τῶν Ἀπομάχων (Ἐνδελίν), τὰ ὅσα μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ἀπέτελες μέλος τῆς «Μεγάλης Στρατιάς» τῆς Ἰδα ντέ Σαίιντ Ἐλμ.

Ἀλλὰ ποῖα λοιπὸν ἦταν ἡ γυναῖκα αὕτη καὶ τί ἔκαμε εἰς τὴν ζωὴν τῆς, διὰ νὰ συμβῇ—ἂν συμβῇ—νὰ εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα, ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἱστορικὸν πάνθεον;

***

Μὲ τὸ νὰ ὑπῆρξε γενναῖος στρατιώτης ἡ Ἰδα ντέ Σαίιντ Ἐλμ, δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὴν ζωὴν τῆς ὀλιγώτερον γυναῖκα. Καὶ τί γυναῖκα!

Ἐξελίνα Τύστουγ δὲν Ἀθλντε ντέ Γιόγκκε Αὐτὰ ἦσαν τὰ ἀρχικά τῆς ὀνόματα, πρὶν λάβῃ ἐκεῖνο, ὑπὸ τὸ ὅποῖον τὴν ἐγνώρισαν ἡ Ἱστορία.

Ἐγεννήθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1778 εἰς τὸ Βαλὸμ Πρόζ, ἕνα γοητευτικὸ χωριὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀρνῶ, πλησίον τῆς Φλωρεντίας, ἀπὸ πατέρα Οὐγγρον καὶ μητέρα Ὀλλανδῆν.

Εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν ἦτο ἡδὴ ὀνομαστὴ καὶ τελεῖς ἀμαζών, ἐφ' ὅσον ἡ ἱππευτικὴ τέχνη δὲν εἶχε πιά μυστικά γι' αὐτήν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἱππευτικῆς ἐκδρομῆς μὲ τὸν πατέρα τῆς, κάνει τὴν γνωριμίαν ἐνός νέου, πληγωμένου διὰ πυροβόλου ὀπλοῦ.

Ἡ μικροῦλα μεταβάλλεται εἰς ἀδελφὴν τοῦ Ἑλέους καὶ δὲν ἀφίνει τὸ προσκέφαλον τοῦ νέου,

συμφέρον.

Σύμφωνοι.

Ἀλλὰ ποῖος πρῶτος δίνει τὸ παράδειγμα καὶ ποῖος εἶναι ὁ περισσότερον συμφεροντολόγος;

Ἀσφαλῶς ὃχι ὁ ἄνθρωπος; Ἔτσι σὰς φαίνεται; Ἐ, λοιπὸν, ἀφίστε με νὰ σὰς πῶ. Πῶς καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι προσηλωμένοι σὺν συμφέρον τους;

Μὲ λίγη εὐθυκρισία, εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβῃ κανεὶς, πῶς σήμερα, μετὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, παίζεται ἕνα κακὸν παιχνίδι. Τὸ πῶς νὰ ἐξαπατήσῃ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ πάρῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα. Ἡ γυναῖκα θέλει νὰ τῆς πάνουν ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς παίζεται διελκυστίνδα.

Ποῖος φταίει;

Δὲν θέλω νὰ σὰς πληρώσω μὲ τὸ νόμισμά σας, κύριε ντέ λά Ρενιέρ. Δὲν διατεινομαι ὅτι φταίει ὁ ἄνθρωπος.

Δὲν... φταίει μάλιστα, οὔτε αὐτός, οὔτε ἐκείνη.

Τὸ μόνο ποὺ φταίει εἶναι ἡ ἐποχὴ μας...

μὲ δίχως ἄλλον ἀμοιβὴν, παρὰ τὴν εὐχαρίστησιν, ποὺ αἰσθάνεται νὰ βάζῃ τὸ νέον νὰ τῆς διηγῇ τὴν πολυτάραχην καὶ τρικυμιώδη ζωὴν τοῦ.

Ἦταν ἕνας φλογερὸς νέος καὶ ἀπεφάσισε εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του νὰ ἀπαγάγῃ τὸ μικρὸ κορίτσι. Ὅμως ἡ ἀπαγωγή ἀπέτυχε καὶ ὁ νέος ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν.

Κατὰ τὴν φυγὴν τοῦ, ὁ δηρῆτης τοῦ, ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν σκοτώσῃ, διὰ νὰ τοῦ πάρῃ ἕνα σημαντικόν, φαίνεται, ποσόν, ποὺ ἔφερε ἐπάνω του.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ μικροῦλα δὲν λησμονοῦσε ὅτι ὁ ἦρωας τῆς ὀνομάζετο κόμης ντέ Σαίιντ Ἐλμ.

Εἰς ἡλικίαν ἐνδεκα ἐτῶν, ὅταν πιά εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας τῆς, κατὰ τὸ διάστημα πάλιν μιᾶς ἱππευτικῆς ἐκδρομῆς, ποὺ ἔκαμε τούτῃ τὴν φορὰ ὀλομόναχῃ τῆς, συναντᾷ ἕνα νεαρὸν εὐπατρίδην, τὸν Ἰούλιον δὲν Μάγκ, ὁ ὅποιος καὶ τὴν ἀπάγει. Τοῦ παραδίδεται αὕτη καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι εἰς ἕνα πανδοχεῖον ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας, ὅταν ἐξαφνὰ ἐνοικήπει ὁ πατέρας τοῦ νέου καὶ ξαναπαίρνει πίσω τὸ γυῖό του.

Ἡ ἀπελπισία τῆς μικρῆς δὲν διαρκεῖ πολὺ, διότι ὁ Σαίιντ Ἐλμ, ποὺ ἐπὶ δυὸ ὀλόκληρα χρόνια ἀναζητοῦσε παντοῦ τὴν ἐννεαστίδα τότε παιδοῦλα, ποὺ τοῦ εἶχε κλέψῃ τὴν καρδιά, τὴν ἐπανευρίσκει ἐπὶ τέλους τὴν παντρεῦσται καὶ τῆς δίδει τοὺς τιλοὺς καὶ τὸ ὄνομα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον τὴν ἐγνώρισαν ἡ Ἱστορία.

Ἡ εὐτυχία ὅμως τῆς μικροπαντρεμένης δὲν ἐκράτησε πολὺ.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸν γάμον των, ὁ Σαίιντ Ἐλμ μονομαχεῖ καὶ σκοτώνεται. Ἀπελπισμένη ἡ ἘλΞελίνα ἐπιχειρεῖ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἐπάνω σὲν τάφο τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ πρώτη τῆς σκέψις μετὰ τὴν ὥς ἐκ θαύματος διάσωσίν τῆς, εἶναι νὰ κλεισθῇ μέσα εἰς ἕνα μοναστήρι. Ἐπειτα ἀπὸ ἕξ ὁμῶς μῆνες μοναχικοῦ βίου, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν καλογραιῶν, ποὺ εἶναι ἐντελὲς ἀντίθετη ἀπὸ ἐκεῖνην ποὺ ἐφαντάζετο, ἡ ἘλΞελίνα ἐγκαταλείπει τὸ μοναστήρι.

Καταφεύγει στοῦ θεοῦ τῆς βαρύνου Βαντέρκε, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγκατασταθῇ τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ τὸν στρατηγὸν Μορώ, ποὺ τὸν εἶχεν ἀκούσει νὰ ὁμιλῇ μὲ μέγαλον θαυμασμὸν γιὰ τὸν στρατηγὸν Νεύ, ποὺ ἔμελλε νὰ γίνῃ τὸ μεγάλο πάθος τῆς ζωῆς τῆς.

Ἐνα ἔτος ἀργότερα παντρεύεται εἰς δευτέρον γάμον μὲ ἕνα πολὺ πλούσιον καὶ νέον Ὀλλανδῶν, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁμῶς ἡ ἘλΞελίνα δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀπολύτως συμπάθειαν.

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὸ μπουντουάρ τῆς, ὁ δηρῆτης τῆς τῆς φέρει ἕνα γρόμμα τοῦ στρατηγοῦ Μορώ. Ὁ συζυγὸς ἀνοίγει τὸ

γράμμα, τὸ διαβάζει καὶ τὸ ἀφίνει ἡρεμώτατα ἐπάνω εἰς τὸ κομψό.

Ἡ υπερήφανη Ἐλζελίνα δὲν δέχεται τὴν συζυγικὴν αὐτοῦ συγγνώμην, υποβάλλει ἀμέσως αἰτήσεις διαζυγίου καὶ φεύγει νὰ συναντήσῃ τὸν Μορώ, τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ μέχρι Κιέλου.

Διὰ πρώτην φοράν ἡ Ἐλζελίνα ἔχει μεταμφιεσθῇ εἰς ἄνδρα καὶ ζῇ τὴν τραχυτάτην ζωὴν τοῦ στρατοπέδου, μαζί με τοὺς ἄλλους αξιωματικούς. Ἐτοί ἔμαθε τὴν πολεμικὴν τέχνην.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν βλέπει γιὰ πρώτην φοράν τὸν ἐπιθεωρητὴν τοῦ στρατεύματος Νεῦ, ὁ ὁποῖος ἱππεύει μετ' ὅσον χάριν, ποὺ κάνει ἐντύπωση εἰς τὴν Ἀμαζώναν.

Ἐπιστρέφει μαζί με τὸν Μορώ στοὺς Παρίσι καὶ νοικοκυρεύεται σ' ἓνα κομψό σπίτι, ὅπου περνᾷ ἓνα γλυκίστατον μῆνα τοῦ μέλιτος μετ' ὅσον ἐρωμένο της, ὁ ὁποῖος ὅμως διορίζεται ἐπιθεωρητὴς τοῦ στρατεύματος τῆς Ἰταλίας καὶ ἐγκαταλείπει τὴν Ἐλζελίνα.

Ἡ νέα γράφει τότε δύο ἐπιστολάς, τὴν μίαν διὰ τὸν Μορώ καὶ γιὰ νὰ τοῦ πῶς τοῦ δίνει τὰ παπούτσια στὸ χέρι, τὴν ἄλλη γιὰ τὸν Νεῦ, γιὰ νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἐρωτὰ της. Ἀφηρημένη, βάζει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἑνὸς στὸ φάκελλο τοῦ ἄλλου...

Ὁ Νεῦ κατάπληκτος, παίρνει τὴν ἐπιστολὴν, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ περιεχόμενό της, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ Μορώ καταλαβαίνει πάρα πολὺ καλά τὸ τί τοῦ συμβαίνει.

Καὶ ὁ μὲν Νεῦ κρίνει περιττὸ εἶδαι ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἄγνωστο γιὰ μιὰ διακοπὴ σχέσεων, ποὺ δὲν εἶχε ποτέ, ἐνῶ ὁ Μορώ ἀπαντᾷ ξηρὰ, ὅτι ἔλαθε τὸ γράμμα... Νεῦ.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ ἡ Ἐλζελίνα ἐνθουσιάζεται μετ' ὅσον ἐπιτυχίαν τοῦ ἡθοποιοῦ Ταλμὰ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν θίασόν του. Παιζει ἐπιτυχῶς μερικὸς ρόλους, ἀλλὰ καταλαβαίνει πῶς δὲν εἶναι γιὰ τὸ θέατρο.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Νεῦ προδίδεται εἰς ἀρχηγὸν τῆς Στρατιᾶς καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου τοῦ παρουσιάζεται μιὰ μέρα ἡ Ἐλζελίνα γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ γράμμα τοῦ Μορώ καὶ νὰ τοῦ πῇ μετὰ τὰ λόγια, ὅτι δὲν κατάρθωσε νὰ τοῦ γράψῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ φεύγει γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπου

τὸν περιμένουν λαμπρὰ ἑορταὶ καὶ τότε ἡ Ἐλζελίνα ἀγκαθάρται εἰς ἓνα ἰταλικὸν θίασον καὶ παρακολουθεῖ τὴν στρατιάν, ὅπου ἀπαγγέλλει διαρκῶς διθυράμβους πρὸς τιμὴν τοῦ Κυρίου. Ὁ αὐτοκράτωρ τὸ μαθαίνει καὶ τὴν καλεῖ νὰ παρουσιασθῇ.

Ἡ παρουσίασις ἐκράτησε μόνο λίγα λεπτά. Τὴν ἐπομένη ὅμως ἡ Ἐλζελίνα δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἴδιου τοῦ αὐ-

λάργου, ὁ ὁποῖος τῆς λέγει ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ ἄμαξα περιμένει.

Ἐστρεψε τότε αὐτὴ, ὅχι ἀπὸ ἔρωτα, ἀλλὰ ἀπὸ ματαιοδοξία μᾶλλον. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ἐφάρθη μὲν καλά, ἀλλὰ πολὺ ἀπότομα.

Τὴν εἶχε δεχθῇ στὸ γραφεῖο του, ἀποσολημένος νὰ υπογράψῃ τὴν ἀλληλογραφίαν, ποὺ τοῦ παρουσίαζαν διάφοροι ἀξιωματικοὶ του.

— Παρῶστε σέ κείνην καὶ τῇ γυναικί... γδύθητε παρακαλῶ... Γρήγορα, γιατί δὲν ἔχω καιρό! Λίγο ἀργότερα ἡ Ἐλζελίνα ἴδω ντὲ Σαιντ Ἐλμ, γυροῦσε σπῆτι της, κατασυγκινημένη ἀπὸ τὴν ὀλιγόστιγμην ἐπιστηθεϊότητά της μετ' ὅσον αὐτοκράτορα.

***

Ἐξ μῆνες ἀργότερα, ὁ Νεῦ ἐδρίκεται εἰς τὸ Τυρόλον.

Καὶ τότε ἡ Ἐλζελίνα κατατάσσεται ὡς Γρεναδιέρως, μετ' σκοπὸν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐρωμένου της. Λαμβάνει μέρος εἰς διαφόρους μάχας καὶ τέλος μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Πρεσβούργου, ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι ἐπὶ τέλους μαζί μετ' ὅσον Νεῦ.

Ζοῦν ὀλίγον χρόνον μαζί εὐτυχισμένοι, ἀλλὰ ὁ Νεῦ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ διὰ τὴν Ἰσπανίαν καὶ φυσικὰ δὲν τὴν θέλει μαζί του.

Ἡ Ἐλζελίνα κατατάσσεται καὶ πάλιν στὸν στρατόν, πηγαίνει στὴν Ἰσπανίαν, πολεμᾷ εἰς τὸν κλεφτοπόλεμον ἐκεῖνον καὶ τέλος κατορθώνει νὰ παρουσιασθῇ στὸν Νεῦ. Τὴν κρατεῖ αὐτὸς μιὰ βραδυὰ καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὴν ἐξορίσῃ στέλνοντάς τιν ἐπὶ συνοδείαν στὸ Παρίσι.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ξαναδρίσκονται πάλιν στὸ Παρίσι γιὰ λίγον καιρό. Ὁ Νεῦ εἶναι ὑποχρεωμένος πάλιν νὰ φύγῃ διὰ τὴν Ρωσίαν.

Ἡ Ἐλζελίνα ὅμως ἔλαβε πιά τὴν δουλειὰ της. Κατατάσσεται καὶ αὐτὴ στὸ στρατό. Κάνει ὅλην τὴν ἐστρατείαν, παρασημοφορεῖται καὶ τέλος ἀκολουθεῖ τὴν υποχώρησιν.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ δισκίει ἓνα λόχον πάντοτε σὺν ἄνδρας.

Πληγώνεται σοβαρώτατα, ἀλλὰ σώζεται ἀπὸ τὸ θάνατον καὶ τρέχει νὰ προλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Νεῦ στὸ Παρίσι.

Ἐμμηχανεύθη τόσα γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, ὥστε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐτυφνίστοτο ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἔθεος

ἐπὶ ποδὸς 200 γρεναδιέρους, ποὺ θὰ ἔκαναν ταραχὴν γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

Ἀτυχῶς ὅμως γι' αὐτὴν, ἀνακαλύπτονται τὰ σχέδιά της καὶ ἡ ἐκτέλεσις λαμβάνει χώραν 24 ὥρας προηγουμένως καὶ εἰς ἄλλον τόπον, ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ εἶχεν ἐρισθῇ ἀρχικῶς.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἡ Ἐλζελίνα ἀποπειράται ν' αὐτοκτονήσῃ, αὐτὴν δὲ τὴν φορὰν τὴν ἐπιτυχάνει.

